

LEVON

Ron Molran

ดั่งฟ้า แฉ่งเงา เงา ดั่งฟ้า

백작가의 망나니가
되었다

YU RYEO-HAN
Author

3

ATIMA & Novmbr
Translators

Levon

อันธพาล แห่งตระกูลเคานต์

백작가의 망나니가 되었다

3

Yu Ryeo-Han (유려한)

เขียน

ATIMA & Novmbr

แปล

15014 ลีอริฮัน

อินพาลแห่งตระกูลเคนดัล 3

백작가의 망나니가 되었다

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

백작가의 망나니가 되었다

Copyright © 유려한 (Yu Ryeo-Han), 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Chungeoam, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Chungeoam through IP PRIME, Buncheon, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8421-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษตร • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ลิปปร สนิธิ • บรรณาธิการต้นฉบับ ศุภกร ประคองโพธิ์ทอง

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ Miami • ผู้ตรวจทาน พรรณรัตน์ ธรรมนิยม, สิริลักษณ์ สุขบัวกุล

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริพงษ์ กิจวัตร

ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร ปรีณดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดช่วงเวลาที่เราอรคอยก็มาถึง นั่นคือเวลาแห่งการแก้แค้น **มาร์ควิสสเดน** และ **เวเนี่ยน** ผู้ที่ทรمانเจ้ามังกรมาตลอดสี่ปีนับตั้งแต่ ลืมตาดูโลก ทุกบาดแผลที่เราจะได้รับ มันจะสนองคืนเวเนี่ยนอย่างเท่าเทียม ขณะเดียวกัน องค์รัชทายาทอัลเบลก็กำลังตกที่นั่งลำบาก เมื่อเขาต้องเดินทางไปเยือนจักรวรรดิและอาจต้องพบเจอคนของลัทธิสุริยเทพ ดังนั้นเพื่อรักษา ความลับเรื่องชาติกำเนิดที่สำคัญยิ่ง **เคล** คือคนเดียวที่องค์รัชทายาทไว้วางใจ และมอบภารกิจให้ไปนำของสิ่งหนึ่งกลับมา

แน่นอนว่าเรื่องผลประโยชน์แบบนี้ เคลผู้ไม่มีวันยอมขาดทุนย่อมต้อง วิตถุ์ อะแฮ่ม...เรียกค่าตอบแทนที่คุ้มค่าน้อยอยู่แล้ว

หากทุกท่านอยากรู้ว่าคณะเดินทางของเคลจะมุ่งไปที่ใด ขอเชิญ พลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

ข้อความ จากนักเขียน

สูดกลิ่นหอมของดอกไม้ที่กำลังผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ
ฟังเสียงใบไม้เขียวขจีพลิ้วไหวไปตามสายลมในฤดูร้อน
รู้สึกริ๊งลมเย็นๆ พัดผ่านผิวหนัง
ท่ามกลางใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง
ทอดมองหิมะขาวที่ค่อยๆ ทับถมกันอย่างนุ่มนวลในฤดูหนาว

เรื่องราวที่แทรกอยู่ในชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา
แต่สามารถกลายเป็นรอยยิ้มเล็กๆ กลายเป็นเรื่องที่ทำให้ใจเต้น
และมอบความสุขแก่ใครสักคนได้

ฉันอยากจะเขียนเรื่องราวเหล่านั้น

Yu Ryeo-Han (유려한)

เจอกันอีกแล้วนะ (II)

เคลขึ้นไป บนดาดฟ้าอาคารและมองไปรอบ ๆ อย่างใจเย็น

“อากาศก็กำลังดี”

รอบด้านถูกปกคลุมด้วยหมอกที่จับจุนดูอึมครึมไม่น้อย ยิ่งกว่านั้น อากาศยังทั้งร้อนทั้งชื้นและเหนียวเหนอะหนะ

“เวลาก็เหมาะเจาะ”

ขณะนี้เป็นเวลารุ่งสางอันมืดสลัวก่อนดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้า สงพยักหน้าอยู่ข้าง ๆ เคลพร้อมกะพริบตาอย่างว่องวุ่นและพยายามเต็มที่ เพื่อให้ตื่นเต็มตา

“คนก็ไม่ค่อยมี”

อากาศชื้น หมอกหนา และช่วงฟ้าสาง ทุกองค์ประกอบนั้นล้วนเป็น เงื่อนไขอันเหมาะสมในการทำให้สถานที่นี้ไร้ผู้คน โดยเฉพาะกับตรอกซึ่งเริ่ม หลับใหลหลังจากผ่านพ้นช่วงเวลาอันครึกครื้น เคลหลุดตามองด้านล่างอาคาร

“ผมได้ยินมาว่ามีหลายเส้นทาง แต่มีโอกาสมากกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ที่วันนี้เขาจะใช้เส้นทางนี้ครับ”

เขาหันมองด้านข้างพลางนึกถึงสิ่งที่โอเดสรายงาน เจ้ามังกรดำราอน นิ่งอยู่บนราวกันพลางจับจ้องไปด้านล่างอย่างเยือกเย็น เคลยื่นมือไปลูบหัวมัน อย่างแผ่วเบา

“อย่างนะ มนุษย์!”

ตรงกันข้ามกับคำพูด ราอนกลับปล่อยให้นิ้วมือของเคลลูบไล้อยู่
แบบนั้นพลางจ้องเขาตาเขม็ง

“วันนี้มนุษย์อ่อนแอทำอะไรทั้งนั้น”

“ก็ได้ๆ ฉันจะดูอย่างเดียว”

“ดูอย่างระมัดระวังด้วยล่ะ!”

“ตกลง”

ราอนกางปีกราวกับพอใจในคำตอบ ก่อนจะค่อยๆ กระพือปีกสีดำนิน
ขึ้นไปกลางอากาศ เมื่อเห็นดังนั้น ชเวฮัน อน และซงจึงเริ่มเคลื่อนไหวบ้าง

“อน ฝากด้วยนะ”

“นี่เป็นสภาพแวดล้อมที่อันตรายที่สุดเลยล่ะ!”

อนกระดิกหางก่อนหายลับไปในสายหมอก ส่วนซงก็หันมองหน้าเคล

“ผมต้องพนพิไชยไหม”

“อืม”

ซงพยักหน้ารับคำแล้วขยับไปอยู่ข้างๆ ราอนที่บินต่ำลงมาเล็กน้อย
มันแต่ละร่างของเจ้ามังกรดำเบาๆ ก่อนจะหายไปในสายหมอกพร้อมรอยยิ้ม

“ผมไปแล้วนะครับ”

ชเวฮันเองก็ย้ายตำแหน่งไปยังดาดฟ้าของอาคารอีกหลังอย่างเงียบเชียบ
ราอนบินมาอยู่ข้างเคลและเฝ้ารออยู่กลางอากาศ

“ราอน”

“เรียกทำไม”

“จัดการตามที่ต้องการเลยนะ”

ดวงตาของเจ้ามังกรดำหิ่ไค้ง แล้วตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

“อย่าพูดเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้วสิ”

ราอนเลือนหายเข้าไปท่ามกลางสายหมอก เคลกอดคออย่างใจเย็น
พลางทอดสายตามองลงไปที่ด้านล่าง

โอกาสเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ที่ไอเดสบอกนั้นถูกต้อง

ชายสามคนที่ปิดบังตัวตนอยู่ใต้เสื้อคลุมกำลังมุ่งหน้าเข้าไปในตรอก
หนึ่งในนั้นคงจะเป็นเวเนียน เคลยืนฟังรอกันหลบตามองภาพนั้น

เวเนียน สเทน เร่งฝีเท้าโดยไม่รับรู้ถึงสายตานั้นเลยสักนิด
ไอ้บ้าเอ๊ย

เวเนียนสบถคำหยาบในใจอย่างไม่สมเป็นชนชั้นสูง เมื่อวานนี้เทย์เลอร์
พี่ชายขาพิการคนนั้นพูดอะไรบ้า ๆ ออกมา

“ฉันไม่ฆ่าสายเลือดเดียวกันหรอก ก็แค่คิดจะปกครองพวกเขาเท่านั้น”

คำพูดของเทย์เลอร์สร้างผลกระทบอันใหญ่หลวง ด้วยเหตุนี้ตระกูล
มาร์ควิสสเทนจึงรุ่มรวยกันตั้งแต่เมื่อวาน ทำให้วันนี้เวเนียนสามารถเดินทาง
มาที่นี้ตั้งแต่ฟ้าสางได้

ปัจจุบันอำนาจของเทย์เลอร์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเวเนียนรู้สึกละอายใจ
จำเป็นต้องหยุดยั้งเรื่องนี้ ปกติแล้วเขาจะไม่เดินทางมาที่นี่ แต่สถานการณ์นี้
เป็นสิ่งที่เวเนียนไม่อาจหลีกเลี่ยง เพราะลูกน้องที่แฝงตัวอยู่ในตรอก
เคลื่อนไหวและทำงานได้ลำบากขึ้น นับตั้งแต่ที่อาณาเขตของเขาทับซ้อน
กับพ่อค้าตลาดมืดที่มีอิทธิพลมากที่สุดในภาคตะวันตกเฉียงเหนือ

ไอ้พวกนักร่ำรวย ตามต่อแย่งไม่เลิกสักที

เวเนียนเดาะปากและรีบเดินฝ่าสายหมอกพลางคิดว่าอย่างน้อยก็โชคดี
ที่เช้ามีวันนี้มีหมอกลง จึงมีโอกาสน้อยที่คนอื่นจะสังเกตเห็นตัวตนของเขา

สภาพอากาศเป็นใจให้ฉันสินะ

เวเนียนชอบใจที่หมอกหนาที่บดบังเรื่อย ๆ ด้านหลังของเขามีลูกน้อง
สองคนเดินตามมา ทั้งสามที่กำลังมุ่งไปข้างหน้าไม่ทันสังเกตเห็นบางสิ่ง
เนื่องจากหมอกคลุมปิดบังใบหน้ามากเกินไปจนพลาดโอกาสสังเกตสิ่งรอบตัว

หมอกที่ลอยเหนือศีรษะของพวกเขาค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีดำ

เมี้ยววว

“จี้”

เวเนียนเดาะปากเมื่อได้ยินเสียงแมวร้องตั้งแต่เช้าตรู่ ตรอกแห่งนี้
มีทั้งแมวจรจัดและคนไร้ประโยชน์เยอะเสียดจริง เขาควรจับเจ้าพวกนี้มาสั่งสอน
ให้รู้ความหรือไม่ก็กำจัดทิ้งให้หมด

เมี้ยววววว

เสียงแมวอันน่าขนลุกดังขึ้นอีกครั้ง เสียงนั้นทำให้เวเนียนนึกถึง

สิ่งมีชีวิตหนึ่งขึ้นมา สิ่งมีชีวิตที่เป็นต้นเหตุของความผิดพลาดทุกอย่าง

ฉันน่าจะฆ่ามันซะ

ใบหน้าของเวเนียนบิดเบี้ยว

เขาคควรจะฆ่าเจ้ามังกรดำนั้นเสีย หากทำเช่นนั้นก็คงไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น เขาไม่น่าเลี้ยงมันไว้จนเกิดเรื่องเลย ช่วงขณะนั้นความหงุดหงิดพลันพลุ่งพล่านขึ้นมาในใจของเวเนียน ตามด้วยเสียงแมวร้องที่ตั้งขึ้นมาอีกครั้ง

เมี้ยวววว...

“หนวกหูซะม๊ัด”

ในขณะที่เวเนียนระงับความหงุดหงิดต่อไปไม่ไหวเลยบนพรมพำออกมาเบาๆ

เอือก

เสียงสุดลมหายใจของใครบางคนก็ดังมาจากด้านหลังของเขา

ตุ๊ป

ตามด้วยเสียงบางสิ่งกระทบพื้น

“หะ...ท่านลอร์ด...”

และปิดท้ายด้วยเสียงของลูกน้องที่เอ่ยเรียก เวเนียนจึงรีบหันไปด้วยความหวาดหวั่น

“มีอะไร!”

ลูกน้องคนหนึ่งของเขาทรุดตัวลงโดยที่ก้มลำคอไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง ส่วนอีกคนที่เอ่ยเรียกเวเนียนก็เริ่มเดินโซเซแล้วค่อยๆ ล้มไปกองกับพื้น

“หะ...หายใจ เอือก!”

ใบหน้าของลูกน้องพลันซีดเผือดแล้วคว้าหน้าลงกับพื้น เลือ่คลุมของอีกฝ่ายสัมผัสสปลายรองเท้าของเวเนียน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันทำให้เขาชวอดคิ้วมุ่น ดวงตาแฝงไปด้วยความสับสน

นี่เป็นสถานการณ์ที่เวเนียนคาดไม่ถึงเลยสักนิด

เมี้ยวววววว

ทันใดนั้นเสียงแมวร้องก็ดังเข้ามาในโสตประสาทอีกครั้ง เป็นจังหวะเดียวกับที่เวเนียนได้ตระหนักถึงความจริงข้อหนึ่ง

เสียงแมวเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ

เหมียววว

ข้างบน! เสียงดังมาจากข้างบน!

เวเนียนเงยหน้าขึ้น ในตอนนั้นเองเขาถึงได้สังเกตเห็น

“เอ๊ะ?”

ต่างจากหมอกสีขาวที่อยู่รอบกาย หมอกเหนือศีรษะของเขากลับ
อาบย้อมด้วยสีดำแดงชวนให้รู้สึกถึงสิ่งร้าย ทำเอาเวเนียนเพลือก้าวถอยหลัง
โดยไม่รู้ตัว

ตุ๊บ

แผ่นหลังของเวเนียนสัมผัสกับบางสิ่ง

เขาชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะคว้าดาบที่คาดไว้ตรงเอวแล้วหันหลังกลับไป
ทันที ทว่าสิ่งที่เห็นกลับมีเพียงหมอกหนาทึบเท่านั้น

“อะ...อะไรกัน”

ชายหนุ่มโผล่ออกมาอย่างลึมตัว ส่วนลูกน้องที่อยู่ด้านหลังต่างกำลัง
ส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวด

“อีก”

“แค็ก อีก!”

เสียงลมแผ่วเบาดังขึ้นท่ามกลางเสียงเหล่านั้น

ฮู้ววว...

วินาทีที่เวเนียนตอบสนองต่อเสียงลมและเตรียมจะหันหลังกลับ
โดยไม่รู้ตัว

“หวัดดี”

เขาได้ยินเสียง แต่เมื่อหันมองด้านหน้าอีกครั้งกลับไม่พบสิ่งใดเลย
ไม่ลี

เขาแคะมองไม่เห็นเท่านั้น

สิ่งมีชีวิตตัวสีดำค่อย ๆ ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าเวเนียน มันเปิดเผย
ร่างกายให้เขาเห็นทีละน้อย

“อะ...อือ...”

เวเนี่ยนก้าวถอยหลังในทันใด ทว่ากลับถูกขวางด้วยร่างของลูกน้อง
ที่ล้มลง ในที่สุดสิ่งนั้นก็ปรากฏตัวให้เห็นเต็มสองตา

ดวงตาของมันเป็นจ้องตรงมายังเวเนี่ยน
มันคือสิ่งมีชีวิตที่เขาไม่ได้พบมานาน

“เจอกันอีกแล้วสินะ”

มังกรดำปรากฏตัวตรงหน้าเขา

เจ้ามังกรรอนกำลังยกยิ้ม

“อะ...ไอ้ชั่ว แกมาได้ยังไง!”

ถ้อยคำระคายหูผิดวิสัยขนชันสูงหลุดออกจากปากของเวเนี่ยนทันที
หมวกคลุมศีรษะค่อย ๆ ร่วงหล่น เผยให้เห็นใบหน้าซีดเผือดของเขาอย่าง
เต็มตา

มังกรดำค่อย ๆ กระพือปีกบินเข้าไปใกล้อีกฝ่าย

“ตกใจอะไรขนาดนั้นล่ะ”

น้ำเสียงใสชื่อดังกระทพหูเวเนี่ยน

“ทำไม ตัวฉันที่ไม่เป็นเลือดมันแปลกตานักหรือไง”

ต่างจากน้ำเสียงที่เอื้อนเอ่ย สีหน้าของมังกรดำไม่ได้แฝงไว้ซึ่ง
คลื่นอารมณ์ใด ๆ รอนค่อย ๆ บินเข้าไปใกล้เวเนี่ยนพร้อมพลังมานาสีดำ
ที่ไหลเวียนอยู่รอบตัว

เวเนี่ยนก้าวถอยหลัง

“อีก!”

แม้จะเหยียบร่างกายของลูกน้องที่กำลังทรมาณ แต่เขาก็ยังคงก้าว
ถอยหลังต่อไป

“เวเนี่ยน สเตน”

มังกรดำเอ่ยเรียกชื่อของเขา

เวเนี่ยนไม่เคยได้ยินมังกรพูดเลยตลอดระยะเวลาสี่ปี สิ่งมีชีวิต
ที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้ต่างจากมังกรที่เขาเคยใช้กระบองทุบตีและใช้แล่ฟาด
ให้หลังเลือดอยู่ทุกเมื่อเช้าว้น มันยังคงตัวเล็กเช่นเดิม ทว่าสิ่งมีชีวิต
ที่เคยถูกเลี้ยงให้เชื่องกลับปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าเขาในฐานะเผ่าพันธุ์อันสูงส่ง

“ແກ່ງໄມ່ຄິດວ່າຈັ່ນຈະກັບມາສິນະ”

ໄມ່ຄິດເລີຍ

ເວເນີນຄິດແຕ່ວ່າຈະຕ້ອງຕາມຫາມັງກໃຫ້ພົບແລ້ວລາກຕົວມັນກັບມາ
ອີກຄັ້ງ ຈາກນັ້ນກໍ່ສັ່ງສອນມັນໃຫ້ຮູ້ສຳນຶກ ຫຼວງຄວາມຄິດນັ້ນຮ່າງໂງ່ເຂລາເນັກ
ເທົ່າຂອງຊາຍໜຸ່ມລີ້ນເລັກນ້ອຍໝະກ້າວຄອຍຫຼັງ ແຕ່ກໍ່ໄມ່ແປເລັກທີ່ຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ

“ມະ...ໄມ່ສີ ນີ້ມັນອະໄກກັນ”

ໝອກສີແດງເຂັ້ມລອຍເຂົ້າລ້ອມຮອບແລະຄ່ອຍໆ ຄືບຄລາເນີນມາຕາມຊາ
ສາຍໝອກໂອບລ້ອມຮ່າງກາຍເວເນີນຮາວກັບບູທີ່ຮັດເຍື່ອຈົນໄມ່ອາຈໜີໄປໄໝ້ໄດ້

“ດີໃຈທີ່ໄດ້ເຈອເນະ”

ມັງກທີ່ພຸດວ່າ ‘ດີໃຈ’ ໃຫ້ພັລັງມາຊາດຮຶງແຮງຂາຂອງເວເນີນໄວ້ແນ່ນຈົນຊັບ
ໄມ້ໄດ້ ໝອກທີ່ຮູ້ຮ່າງເໝືອນໝູ່ຄ່ອຍໆ ລອຍຂຶ້ນມາຈົນເຖິງຄາງຂອງເຂົາ

“ແຕັກ!”

ລູກນ້ອຍຮ້ອງຮຽກຮຽນອີກຄັ້ງ ກ່ອນຈະເສຍໄປ

ຜູ້ວາວ

ເສຍລຸມພັດປະໄຫຼເສຍໄປເທົ່າດັ່ງເຂົ້າສູ່ໂສດປະສາກ ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງ
ຮູ້ຫຼາຍຢູ່ເສມອ ບັດນີ້ກັບມີສີ່ນ້ຳຍ່ຳແຍ່ຕ່າງຈາກຮູບລັກຊະນະຂອງເຂົາໂດຍສິ້ນເຊີງ

“ມະ...ໄມ່ເນະ”

ສາຍໝອກລອຍຂຶ້ນມາເຖິງໄຕ້ຈຸມຸກ ນີ້ເປັນຄັ້ງແກ່ທີ່ເວເນີນໄດ້ເຜີຍຊື່
ກັບສະຖານະການແບບນີ້ ເຂົາຖືກພັນຮາກເອົາໄວ້ ອີກທັງຮ່າງກາຍກໍ່ໄຮ້ເຮື້ຍແຮງ

ໝອກສີແດງເຂັ້ມປັດລຸມຈຸມຸກແລະໄປໜ້າອ່າຍຊ້ຳໆ ເວເນີນພະຍາຍາມ
ກັບຄືນຫາຍໃຈ ແຕ່ສຸດທ້າຍໄອໝອກກໍ່ເລີດລອດເຂົ້າມາໃນຈຸມຸກຈົນໄດ້

ເຂົາຫາຍໃຈໄມ່ອອກ ແຕ່ກໍ່ຍັງມຸ່ງເຫັນໄປໜ້າບິດເບື້ຍຂອງມັງກດຳຜ່ານ
ໝອກສີແດງເຂັ້ມ

“ຈັ່ນດີໃຈຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ເຈອເນາຍ ເວເນີນ ສເຕນ”

“...ແຕັກ!”

ຮາວຈຶ່ງໄປໜ້າອີກຝ່າຍຜ່ານໝອກສີແດງເຂັ້ມ ເວເນີນທີ່ສຸດໝອກພິພາ
ອ່ອນໆ ຂອງອນກັບຮຸ່ງເຂົ້າໄປເຕັມປອດຟຸ້ນຕົວສັນສະທ້ານ

ມັງກດຳຄລາຍມາຊາທີ່ພັນຮາກເວເນີນໄວ້

ร่างกายของอีกฝ่ายที่ได้รับพิษทรุดลงกับพื้น เวเนียนหมดสติไปแล้ว รานทอดสายตามองชายหนุ่มที่ล้มลงโดยไม่พูดอะไร ในตอนนั้นเองก็มีมือข้างหนึ่งยื่นมาลูบหัวของมัน

เคลนั้นเอง เขาลงมาจากราวกันบนดาดฟ้าได้อย่างง่ายดายด้วยเสียงแห่งวายุ แล้วลูบหัวรานทอลางหลุบตามองเวเนียนโดยมีเสียงของเจ้ามังกรดังขึ้นข้างหู

“อ่อนแอ อ่อนแอจนน่าขำใจ”

เคลยิ้มอย่างขมขื่นเพราะเสียงนั้นฟังดูเศร้าเหลือเกิน ก่อนจะถามขึ้นว่า “มันแกอยากหยุดไหม”

“ไม่ ฉันจะทำเหมือนมัน”

เคลเคาะหัวกลมทวยสีดําเบา ๆ เมื่อได้ยินคำตอบที่เอ่ยกลับมาอย่างไม่ลังเล เขาก็กวาดตามองไปรอบ ๆ ครั้งหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้น

“เริ่มเลย”

ตึก ตึก

อนกับซงในร่างเมวที่อยู่บนหลังคายังลงมาด้านล่าง เมื่ออนควบคุมหมอก สายหมอกก็จางลงเล็กน้อย จากนั้นชเวฮันก็ปรากฏตัวออกมา

“ทุกคนรออยู่ที่หน้าทางเข้าตรอกแล้วครับ”

เคลออกคำสั่งขณะมองรานทอลที่ค่อย ๆ ล่องหน

“บอกให้เขาเข้ามา”

“ครับ”

ไม่นานรถม้าคันเล็กสองคันก็เคลื่อนตัวเข้ามาในตรอกและจอดแน่นเต็มถนน ตามด้วยคนที่ลงมาจากรถม้าคันหนึ่ง

“เอ่อ อรุณสวัสดิ์ค่ะ ท่านลอร์ด”

“พาเขาไปสิครับ”

เคจ นักบวชผู้บ้าคลั่งกลืนน้ำลาย เมื่อเห็นลูกน้องสองคนของเวเนียนสลบอยู่บนพื้นคล้ายถูกพิษและเวเนียนที่ถูกชเวฮันอุ้มพาตบ่า

เคจไม่เห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นในตรอกนี้ ไม่ใช่แค่เพราะหมอกที่หนาจนบดบังทัศนวิสัยเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะมีชเวฮันคอยเฝ้าอยู่ด้วย ใบหน้า

ของลูกน้องสองคนที่ล้มลงบิดเบี้ยว ส่วนใบหน้าของเวเนียนที่หมดสตินั้นก็เปี่ยมไปด้วยความหวาดกลัว

“ไม่มีเวลาแล้วครับ”

“อะไรนะคะ อ้อ ค่ะ!”

เมื่อได้ยินเสียงเนือยๆของเคล เธอจึงรีบตั้งสติและสั่งให้เพื่อนร่วมงานสองคนพาตัวลูกน้องของเวเนียนไป จากนั้นก็เดินเข้าไปหาเคลซึ่งกำลังจะออกเดินทางพร้อมกับเวเนียนด้วยรถม้าขนาดเล็กอีกคันหนึ่ง

“จำได้ใช่ไหมคะ สี่วันหลังจากนั้นะคะ”

“ครับ เหน้าันก็เพียงพอแล้ว”

เคลตอบรับด้วยท่าทางสงบนิ่ง ส่วนชเวฮันที่โยนเวเนียนไว้มุมหนึ่งของรถม้าก็ดูไม่ทุกข์ร้อนอะไรเช่นกัน เคจรู้สึกเสียวสันหลังวาบเมื่อได้เห็นภาพนั้น

เคล เฮนitus ผู้ที่เผชิญหน้ากับระเบิดเพื่อปกป้องทุกคนในเมืองหลวง ท่านลอร์ดที่ช่วยเหลือเธอและเทย์เลอร์คนนั้นมีบรรยากาศแตกต่างจากชายที่กำลังเผชิญหน้าอยู่ในตอนนี้อย่างสิ้นเชิง ทว่าไม่นานเคจก็ยกยิ้มมุมปากเพื่อแผนการแล้ว เธอต้องทำทุกอย่างให้เรียบร้อย

“ค่ะ ฉันจะเชื่อใจคุณ ท่านลอร์ดเป็นคนพูดเอง ดังนั้นช่วยรักษาเวลาด้วยนะคะ”

สี่วัน เคลนึกถึงช่วงเวลานั้น ก่อนจะตอบกลับนักบวชผู้ถูกขับไล่จากวิหารซึ่งกำลังกังวลมากอย่างหนักแน่น

“ครับ ไม่ต้องห่วง ผมไม่มีทางลืมเวลาแน่นอนครับ”

เคลมองหน้าเวเนียนที่สลบอยู่แล้วพูดอย่างเย็นชา

“แต่ละวันคงยาวนานเหมือนหนึ่งปีแน่ๆ ไม่มีทางลืมหรอกครับ”

เขาเบนสายตามายังเคจ แล้วกล่าวลา

“ฉันขอตัวก่อนนะคะครับ”

“อ๊ะ ค่ะ”

สายตาของเคลตอนจ้องเวเนียนติดอยู่ในหัวเคจ เธอเฝ้ามองจนกระทั่งรถม้าที่คณะเดินทางของเคลนั่งอยู่เคลื่อนออกจากตรอก

...เขารับปากแล้วว่าจะไม่ฆ่า

เคลบอกว่าจะไม่ฆ่าเชลยอย่างเวเนี่ยนและจะส่งตัวคืนมา เคจกับ
เฮอร์เล่จึงเชื่อใจเพราะอีกฝ่ายไม่ใช่คนที่จะผิดสัญญา อีกทั้งแผนการนี้
ก็เกิดขึ้นได้เพราะเขา

“สัญญาแล้ว ก็ต้องเชื่อใจเขาสี”

เคจตั้งสติ ตั้งแต่วินาทีนี้ไปเธอต้องเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

“ชนมาหมดแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“นั่นไปกันเถอะค่ะ”

รถม้าที่เธอนั่งแล่นออกจากตรอกในทิศทางตรงกันข้ามกับรถม้าของเคล

รถม้าของเคลมุ่งหน้าไปยังทิศตรงข้ามกับคฤหาสน์ตระกูลสแตน
มันมุ่งหน้าไปยังย่านหุบเขาที่เหล่าอัศวิน บารอนเน็ต และเศรษฐีในอาณาเขต
อาศัยอยู่ อาจเพราะเป็นย่านของคนมีฐานะ ถนนหนทางจึงสะอาดสะอ้าน
คฤหาสน์แต่ละหลังล้วนโอ่อ่าและบ่งบอกถึงความมั่งคั่ง

รถม้าวิ่งฝ่าสายหมอกยามเช้าตรู่ ก่อนจะหยุดลงตรงหน้าคฤหาสน์
หลังหนึ่ง จากนั้นประตูหน้าคฤหาสน์ค่อยๆ เปิดออก

แอ็ดดอต

ทันทีที่ประตูเหล็กอันแข็งแรงทนทานเปิดออกกว้าง รถม้าก็เคลื่อนไป
ทางด้านหลังคฤหาสน์

ที่นี่เป็นคฤหาสน์ธรรมดา ทว่าด้านหลังคฤหาสน์กลับมีประตูบานหนึ่ง
ซึ่งเชื่อมไปยังห้องใต้ดิน

“บ้านดูดีนี่”

เคลลงจากรถม้าพลงเอยขึ้นชมเบาๆ ชายหนุ่มมองไปยังที่นั่งสารี
คนขับรถม้าซึ่งอยู่ภายใต้เลื้อคลุมเล็กหมวกขึ้นจนเผยให้เห็นใบหน้า

“ไปได้แล้ว”

โอเดสที่อยู่ภายใต้หมวกคลุมศีรษะก้มหน้าลงสีหน้าเคร่งเครียด
และลอบออกไปทางประตูหลังคฤหาสน์อย่างเงียบเชียบ เขาอยากจะหันหลัง
ไปมองเคลอีกครั้ง แต่ก็อดทนไว้

ฉันมองผิดไปแล้ว

เนื่องจากงานนี้ไม่อาจสั่งให้ลูกน้องจัดการแทนได้ ดังนั้นเขาจึงต้องลงมือด้วยตัวเอง ตอนนี้อเดสเข้าใจแล้วว่าทำไมเคลถึงบอกให้ตนช่วย เพราะเรื่องที่เขาทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถผกผันไว้กับผู้อื่น

ห้องทรมานนั้นเธอ

เป็นที่รู้จักกันว่าลอร์ดเคลนั้นจิตใจดี อีกทั้งยังมีจิตวิญญาณแห่งการเสียสละอันยอดเยี่ยม แต่ในความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม ชเวฮันเองก็เป็นคนมีน้ำใจและซื่อตรง ทว่าเขาก็เชื่อฟังคำพูดของเคลอย่างหนักแน่น โอเดสนึกถึงบิลลอส หลานชายผู้เป็นลูกนอกสมรสซึ่งเคยบอกว่าจะติดตามเคลเช่นกัน

ดวงตาของโอเดสกระจางชัดผิดกับใบหน้าแก่ชรา เขารับร้อนเพราะต้องทำตามคำสั่งของเคลให้เสร็จสมบูรณ์ภายในสี่วัน

“ปัญหาคือฉันทำตามเหมือนกับมันเป็นสิ่งที่ต้องทำอยู่แล้วนี่สิ”

โอเดสพิมพ์เบาๆ ไม่ให้คนอื่นได้ยิน ก่อนจะหายไปนในสายหมอก

เมื่อโอเดสลับสายตาไป เคลก็เปิดประตูห้องใต้ดิน

แอ็ดดุด

ประตูทางเข้าค่อยๆ เปิดออกพร้อมกับเสียงอันน่าขนลุก

“มาแล้วเธอครับ”

บิครอสยืนอยู่หน้าประตู เขามาถึงตั้งแต่เมื่อวานตอนเย็นและรออยู่ที่คฤหาสน์นี้ก่อนแล้ว

บิครอสคือลูกชายของนักฆ่าอย่างรอน อีกทั้งยังเป็นทั้งนักดาบและพ่อครัว แม้จะมีคำที่ใช้กล่าวถึงตัวเขามากมาย แต่ก็ยังมีอีกฉายาหนึ่งที่เรียกว่า ‘ผู้เชี่ยวชาญด้านการทรมาน’ ด้วยเช่นกัน

“อืม ไปกันเถอะ”

เมื่อได้ยินคำพูดของเคล ชเวฮันก็แบกร่างของเวเนียนลงไปยังชั้นใต้ดิน บิครอสตามพวกเขาไปด้วยสีหน้าไม่พอใจ ขณะเดียวกันก็เหลือบมองมังกรดำที่บินอยู่ข้างๆ เคล

เคลสร้างทำเป็นไม่เห็นสายตาของบิครอสที่จ้องมองเจ้ามังกร เนื่องจากได้อธิบายถึงตัวตนของราออนทันทีที่บิครอสมาถึงเมื่อวาน และอีกฝ่ายก็ยอมรับ

อย่างง่ายดาย

“อย่างนี้เองสินะครับ”

ชายหนุ่มยอมรับได้ทันทีเมื่อเคลบอกว่าคนที่นำเสบียงมาให้ระหว่างการเดินทางก็คือมังกร แต่เขาไม่ได้เล่าเรื่องราวของเวเนียนให้ฟัง ปีครอสจึงดูเหมือนจะไม่พอใจกับสถานการณ์ปัจจุบันเท่าไรนัก

ถึงอย่างนั้นก็ยังเชื่อฟังคำสั่งเป็นอย่างดี

เขาทำตามคำสั่งได้อย่างสมบูรณ์แบบ

เคลกวาดตามองไปทั่วทันทีที่ลงมายังห้องใต้ดิน ที่แห่งนี้ช่างกว้างเสียจริง

“ทำได้ดีมาก”

ด้านหนึ่งของห้องใต้ดินมีอุปกรณ์ต่าง ๆ วางอยู่ซึ่งปีครอสเป็นคนจัดเตรียมเอาไว้ เคลสุดท้ายใจเข้าลึก ๆ เมื่อเห็นเครื่องมือทรมานอันโหดเหี้ยมก่อนจะเบนสายตาไปยังราออน

“เหมือนกันเลย”

ราออนประเมินสภาพแวดล้อมของห้องใต้ดินอย่างสงบ ห้องใต้ดินนี้ได้รับการตกแต่งให้มีลักษณะคล้ายกับถ้ำที่มันต้องอาศัยอยู่จนถึงสี่ขวบมากที่สุด

ชเวฮันวางเวเนียนบนเก้าอี้ ปีครอสมองเคลแล้วเอ่ยถาม

“กระผมต้องลงมือกับหมอนั้นใช่ไหมครับ”

“ใช่”

“ให้ทำยังไงดีครับ”

คำตอบของคำถามนั้นไม่ได้ออกมาจากปากของเคล แต่เป็นราออน ปีครอสต้องเผชิญหน้ากับมังกรดำที่บินเข้ามาหา

“ฉันจะตอบแทนมันให้เท่าที่ฉันเคยถูกกระทำ”

“...ถูกกระทำ?”

ปีครอสไม่รู้เรื่องราวของเจ้ามังกร

“ใช่ ฉันถูกเลี้ยงมาสี่ปี ถูกทำร้ายและทรมานทุกวัน ทุกเวลา แล้วก็ถูกจับขังอยู่ในถ้ำ จากนั้นไปอีกสี่วัน ฉันต้องการเอาคืนช่วงเวลาตลอดสี่ปีนั้น”

น้ำเสียงอันสงบนิ่งของเด็กอายุสี่ขวบดังก้อง ชเวฮันยกลงมือขึ้น
ลูบหน้า ทั้งนอนและขงเองต่างก็ทำตัวไม่ถูก

เคลกดอดกมองราอนโดยไม่พูดอะไร มังกรเป็นสิ่งมีชีวิตที่ยิ่งใหญ่
อย่างแท้จริง การที่มันพูดถึงความเจ็บปวดของตัวเองได้อย่างสงบนิ่งนั้น
ก็เป็นเรื่องที่ยอดเยียมเกินกว่าที่เขาจะจินตนาการได้

“ฉันจะบอกสิ่งที่เคยโดนทารุณให้เห็นภาพชัดๆ อย่างแรกคือฉัน
ถูกเสียนตีจนผิวหนังอันแข็งแกร่งของมังกรผู้ยิ่งใหญ่ถลอกปอกเปิก”

ราอนกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ถูกทารุณกรรมในช่วงสี่ปีที่ผ่านมาอย่าง
ละเอียด เจ้ามังกรดำพูดอย่างกระตือรือร้นพลางมองบีคอรอสที่กำลังตั้งใจฟัง
มันต้องการเอาคืนให้ได้

“แล้วก็ถูกเสียนซ้ำที่แผลและตรงที่มีเลือดออกเป็นเรื่องปกติ”
โครม!

ราอนหยุดพูด ก่อนจะเบนสายตาไปยังต้นเสียง

เคลตะเกาอี้ที่วางไว้สติของเวเนียนนั่งอยู่จนลึ้มคว่ำ แต่ดูเหมือนว่า
พิษยาสลบจะรุนแรงมากเสียจนต่อให้ถูกเคลตะ เขาก็ยังไม่ได้สติ

เคลพูดพร้อมกับจัดเสื้อเชิ้ตที่ยับย่นราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“พูดเรื่องของแกต่อสิ”

“...เข้าใจแล้ว มนุษย์”

ราอนเริ่มเล่าเรื่องราวในอดีตอีกครั้ง เนื่องจากมีเวลาไม่มาก มันจึงพูด
เฉพาะจุดสำคัญเท่านั้น ความเจ็บปวดโผล่มาเมื่อเรื่องราวทั้งหมดจบลง

เคลจ้องมองบีคอรอส จากนั้นก็ยกยิ้มมุมปาก

บีคอรอสหยิบถุงมือสีขาวออกจากกระเป๋าเสื้อ เนื่องจากเขาเกลียด
การสัมผัสสิ่งสกปรกจึงต้องใส่ถุงมือ

“คงต้องเอาให้เลือดสดาสិនะครับ”

เขาหยิบถุงมือสีขาวออกมาสวมถึงสองชั้น เคลไม่เคยอ่านเจอในหนังสือ
มาก่อนเลยว่าบีคอรอสสวมถุงมือสองชั้น

“บีคอรอส”

“ครับ”

ปีครอสมองเคลที่เอ่ยเรียกตน

“ก่อนจะลงมือ นายช่วยทำอาหารให้หน่อย”

“...ทำอาหารเหรอครับ”

“มันเรื่องง่ายอะไร

ปีครอสมองเขาด้วยสีหน้าที่เผยความในใจออกมาอย่างชัดเจน ทว่าเคลกลับชี้ไปที่ราอน และเจ้ามังกรก็ยึดอกรับราวกับเห็นด้วย

“ราอนต้องการของกินนะ”

“มันหุบตี่ฉันเวลากินอาหารเพื่อกระตุ้นความอยากอาหาร มันบอกว่าเลือดของฉันทำให้กินอาหารอร่อย”

“...ไอ้สารเลว”

ชเวฮันสบถ

ปีครอสหยิบถุงมือออกมาเพิ่ม เขาเอ่ยกับราอนและเคล

“กระผมคงต้องเตรียมอาหารมื้อใหญ่สินะครับ”

เคลมองปีครอสซึ่งมีสีหน้าเคร่งขรึมผัดกับน้ำเสียงเรียบเฉย อีกฝ่ายอ่อนไหวกับเรื่องความรู้สึกผูกพันตามที่คิดไว้ แม้จะเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการทรมาน แต่เขาก็กลับแพ้ทางเสมอเมื่อเป็นเรื่องของเด็กน้อยและสายใยผูกพัน ดังที่เคยเป็นมาแล้วกับเด็กๆ จากเผ่าหมาป่า

ปีครอสเอ่ยถามขึ้นลอยๆ ขณะขึ้นไปเตรียมอาหาร

“เอาให้มันพิการเลยดีไหมครับ”

“ไม่จำเป็น”

ราอนตอบ

“ตกลง แล้วนายน้อยจะอยู่ด้วยหรือเปล่าครับ”

เคลขมวดคิ้วเล็กน้อยพลางครุ่นคิดเมื่อได้ยินคำถาม

ก็ไม่ได้อยากดูขนาดนั้น

เขาต้องการใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเพราะเกลียดเลือดและสงคราม แต่ครั้งนี้สถานการณ์แตกต่างออกไปเล็กน้อย

มุมหนึ่งของห้องใต้ดินได้ติดตั้งอุปกรณ์เวทล่องหนไว้ หากตัวตนของเคลถูกเปิดเผย สถานการณ์อาจจะยุ่งยากขึ้น ดังนั้นเขาจึงได้แต่ลอบดู

โดยใช้เครื่องมือที่ติดตั้งไว้เท่านั้น

ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะเจริญอาหารตอนดูการทรมาน คงต้องดื่มไวน์แทนแล้วละ

เห็นๆ กันอยู่ว่าจะเกิดเรื่องโหดเหี้ยมขึ้น เคลคงจะโกรธและความอยากอาหารก็พลอยจะลดลงตามธรรมชาติอย่างเลี่ยงไม่ได้ ในเวลาแบบนั้นไวน์จึงเป็นตัวเลือกที่ดีกว่า

ขณะที่เคลกำลังจะเอ่ยปากขอไวน์ ราออนกลับพูดขึ้นมาเสียก่อน

“ฉันเข้าใจ มนุษย์อ่อนแอ อย่าคิดมากเกินไป นายไม่ต้องดูก็ได้”

“ใช่ครับ มันอาจเป็นเรื่องยากสำหรับท่านเคลก็ได้นะครับ”

ชเวฮันพูดต่อจากราออน ส่วนนอนกับซงก็พยักหน้าเห็นด้วย เคลเปิดปากพูดพร้อมทำสีหน้าประหลาดใจ

“พวกนายพูดเรื่องอะไร”

เคลลูบหัวราออนแล้วเดินผ่านไป

“ฉันต้องดูสิ ไม่งั้นแกลจะดูคนเดียวเหรอ”

แม้บางครั้งอาจจะยาก แต่เขาก็จำเป็นต้องดู เคลหยิบโพชั่นออกมาจากถุงเวทมนตร์ แล้วโยนให้ปีครอส

“ถ้ามันเหมือนจะตายก็ใช้นี่ซะ น่าจะพออยู่ได้ถึงสี่วัน”

“ว่าแล้วเชียรว”

ปีครอสรับคำราวกับสิ่งนี้เป็นเรื่องปกติ เนื่องจากเคยร่วมทางกับเคลไปยังสถานที่ซึ่งสงครามเพิ่งผ่านพ้นไปอย่างอาณาจักรวีปเปอร์ ทว่าเขากลับไม่อาจเข้าใจปฏิกิริยาของชเวฮันกับมังกรดำ

“ฉันเตรียมตัวกันเถอะครับ”

ปีครอสแสดงทักษะในฐานะพ่อครัวอย่างสุดฝีมือเพื่อจัดเตรียมมื้ออาหารอันหรูหราที่ห้องใต้ดิน นี่เป็นอาหารมื้อใหญ่สำหรับราออนแต่เพียงผู้เดียว

“อีก...อี้อ...”

เวเนียนร้องครางขณะพลิกตัวไปมา ร่างกายของเขาหนักอึ้ง แม้ว่าแขนขาจะไม่ได้ถูกมัด แต่กลับรู้สึกเหนื่อยเหมือนขาดอากาศ ผ่านไปไม่นาน

เวเนียนก็ได้สติและเริ่มเรียบเรียงความคิดภายในหัว

“เฮือก!”

เวเนียนสะดุ้งพลันลืมตาโพล่ง ตรงหน้ามีโต๊ะที่เต็มไปด้วยอาหาร
มือใหญ่วางเรียงราย ชวนให้นึกถึงมืออาหารหรรษาของชนชั้นสูง บนโต๊ะนั้นมี
มังกรดำตัวหนึ่งกำลังมองลงมาที่เขา

ซึบบบบ!

เวเนียนหันหน้าไปตามเสียงและพลันได้ยินเสียงดังแกร็งๆ จากโซ่ตรวน
ที่รัดรอบลำคอและแขนขาของตน

“อะ...อือ”

เขายากพูด แต่ไม่อาจพูดออกมาได้ ตรวนเวทีที่อยู่รอบคอบิดกัน
ไม่ให้เวเนียนเปล่งเสียงออกมา เช่นเดียวกับที่ราอนเคยประสบในอดีต

ครืดดดด

เส้นขนาดใหญ่ที่มีโลหะและเศษกระดูกติดอยู่ถูกลากไปตามพื้น
หน้าตาของมันคล้ายกับเส้นที่เคยใช้เขียนตีราอน ชายสวมหน้ากากสีดำ
เดินแกว่งเส้นเข้ามาหาเวเนียนอย่างช้าๆ

“เริ่มได้”

ราอนเอ่ย

ชายที่สวมหน้ากากคือปีศาจนั่นเอง เขาหวัดเส้นฟาดลงบนตัวเวเนียน
พร้อมกับเสียงผ่าสายลม

“อ้ากกก!”

แม้ร่างกายจะหนักอึ้ง ทว่ายังคงรับรู้ความเจ็บปวดได้เหมือนเดิม
เส้นฟาดลงบนร่างกายของเวเนียนอย่างต่อเนื่อง ชุดลำลองของขุนนาง
ที่สวมใส่สบายๆ ภายใต้อันตรายนั้นขาดวิน เส้นสีแดงถูกวาดลงบนผิว
เปลือยเปล่าที่เผยให้เห็น ไบเมิดโลหะอันแหลมคมบนเส้นทำให้ผิวหนังฉีกขาด
และมีเศษกระดูกที่หลุดจากเส้นฝังอยู่บนนั้น

เหมือนกับตอนที่ราอนถูกตีเป็นครั้งแรกทันทีที่ลืมตาดูโลก

“อะ...อึกกกก!”

เวเนียนกรีดร้องอะไรบางอย่าง แต่คำที่ดังออกมานั้นกลับฟังไม่เป็น

ภาษา เขาพยายามดิ้นรน ทว่าการเคลื่อนไหวกลับแข็งซ้ำ เช่นเดียวกับมังกรที่ถูกควบคุมพลังมานา ร่างกายของชายหนุ่มสั่นสะท้านโดยไม่อาจออกแรงเต็มที่ จึงได้แต่คว้าตัวอย่างไร้ทางสู้

ทว่าเวเนียนยังคงจ้องมองมังกรดำบนโต๊ะอาหารเช่นเดียวกับราอนในอดีต มันเป็นสายตาที่บอกว่าจะไม่มีวันยอมจำนน

เพียะ! เพียะ!

แสงวัดผ่านแก้มของเขา

“อ้ากกก อีก!”

ร่างกายเวเนียนชักกระตุก เลือดอาบย้อมร่างกายมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงอย่างนั้นบีครอสก็ยังหวดแฉับด้วยความเร็วคงที่ราวกับไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ เขาเขียนซ้ำตรึงบริเวณที่เลือดออก แม้เลือดจะสาตกระเซ็นในอากาศ ชายหนุ่มก็ยังพาดต่อไปโดยไม่มีความลังเลเลยสักนิด

“อะ...อ้อ”

เคลหันไปมองเสียงที่ตั้งมาจากด้านข้าง พวกลูกแมวอย่างอ่อนกับซงหมอบอยู่ในระยะของอุปกรณ์เวทล่องหน ดูเหมือนว่าภาพตรงหน้าจะยากเกินไปสำหรับซง มันจึงหลุบตามองพื้นสลับกับมองเวเนียนเข้าไปซ้ำมา

ราอนร้ายเวทเก็บเสียงในอุปกรณ์เวทล่องหนไว้ก่อนแล้ว ดังนั้นต่อให้จะส่งเสียงออกมา ก็ไม่ต้องกังวลว่าเวเนียนจะจับได้ แต่ต่อให้อีกฝ่ายได้ยินเสียง เขาก็ไม่สนใจ

“แค็ก อะ...อะ...อ้าก!”

เลือดไหลออกมาจากกระพุ้งแก้มที่ปริแตกของเวเนียน เขาได้แต่ร้องครวญครางและส่งเสียงไม่เป็นภาษา ทุกครั้งที่เห็นเช่นนั้น บีครอสก็จะหวดแฉับใส่เวเนียนอย่างโหดเหี้ยมมากขึ้น

“ห้ามพูด”

“อยู่นิ่งๆ”

“อย่าทำสายตานั้น”

แต่กระหน่ำพาดลงมาอย่างต่อเนื่องราวกับจะบอกแบบนั้นทุกครั้ง ที่เวเนียนเผยความเจ็บปวดออกมาเพียงเล็กน้อย

“...ต้องดูไว้ ฉันต้องทำอย่างนั้น”

อน เจ้าแมวลีเงินพุดผางก้มหน้าลง เคล่เข้าใจความรู้สึกนั้น ทั้งอน และซ่งต่างทรมานเมื่อได้เห็นฉากนี้

ห้องใต้ดินที่กักขังเวเนี่ยนซึ่งถูกล่ามโซ่ตามแขนขาและลำคอ สถานที่แห่งนี้ถูกย้อมด้วยโลหิตที่สาครกระเซ็น พวกเขาไม่ได้ทนดูไม่ไหวเพราะภาพตรงหน้านั้นโหดร้ายหรือเพราะรู้สึกสงสารเวเนี่ยน

แต่เป็นเพราะพวกเขาได้รู้แล้วว่าราอนต้องผ่านอะไรมาบ้าง และสัมผัสสได้ว่าเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

เคลือบหัวอนและซ่ง

“ไม่ต้องฝันดูหรอก”

เขาพูดอย่างนั้นก่อนจะหันหน้าไป เคลเห็นเจ้ามังกรดำอยู่บนโต๊ะอาหารเพียงลำพัง

ราอนกำลังกินอาหาร มันกินสติกที่ตัวเองชื่นชอบและยัดอาหารเข้าปาก ไม่หยุดจนแก้มแทบแตก

“อึกกกก!”

ราอนกินแล้วกินอีกขณะฟังเสียงกริรร้องของเวเนี่ยน มันตั้งตารอช่วงเวลานี้มาตลอด จินตนาการถึงสิ่งนี้นับครั้งไม่ถ้วน เพราะฉะนั้นงานเลี้ยงครั้งนี้ อาหารมือนี่ มันจะไม่พลาดแม้แต่วินาทีเดียว อาหารอันล้ำค่าร่างกายที่ปราศจากความเจ็บปวด และเจตจำนงของการเป็นอิสระ เมื่อครึ่งปีก่อนมันไม่อาจจะจินตนาการถึงสิ่งเหล่านี้ได้เลย และเพื่อเพิลิตเพลินกับภาพที่วาดไว้ เจ้ามังกรจึงยัดอาหารใส่ปากอย่างไม่รีรอ

“แค่นี้”

ราอนล่ำลือออกมาครู่หนึ่งเพราะอาหารในปากเยอะเกินไป แต่มันก็ไม่หยุดกิน เคลจ้องมองใบหน้าและการกระทำของเจ้ามังกรดำ

ราอนกำลังร้องให้ ทว่ามันไม่ยอมหยุดเด็ดขาด

“อึกกกก อึก”

แม้จะล่ำลือ แต่ก็ยังกลืนเสียงครวญครางเอาไว้แล้วกินต่อ มันจ้องมองภาพที่เวเนี่ยนถูกสลับเวียนตัวอย่างไม่ละสายตา ส่วนอนกับซ่งก็ทนมอง

ราอนที่เป็นแบบนี้ไม่ใช่

เคลเก็บภาพทั้งหมดเอาไว้ด้วยสายตาของตน

“อะ...อีก อึกกกก อ้ากกกก”

ร่างกายเวเนียนกระตุกอย่างรุนแรง บีโครสยังคงหวดแสลงบนบริเวณที่สร้างความเจ็บปวดให้อีกฝ่ายต่อไป ตอนนี้กระทั่งจะมองมังกรดำที่อยู่บนโต๊ะอาหาร เวเนียนก็ไม่สามารถทำได้ สีหน้าของเขาว่างเปล่า ร่างกายชุ่มชื้นไปด้วยเลือด ก่อนสติจะค่อยๆ เลือนรางลง

เพียะ!

แสหวดลงบนศีรษะเวเนียนพร้อมเสียงดังสนั่น ในที่สุดเขาก็หมดสติไป ราอนยัดสติกเข้าปากอีกชิ้น แม้ว่าจะลืมตาอยู่ แต่มองกลับมองไม่เห็นภาพของเวเนียน สิ่งที่เห็นคือตัวมันเองในอดีต ราอนเห็นภาพของตัวเองในตอนนั้นซ้ำๆ จึงไม่อาจหยุดการกระทำนี้ได้

และในตอนนั้นเอง

“ท้องจะอืดเอานะ”

ราอนรู้สึกถึงมือที่ตบเบาๆ ลงบนหลังของตน ถึงแม้สัมผัสนั้นจะหายาบกระด้างแต่ก็ค่อนข้างอ่อนโยน นี่เป็นสัมผัสอันคุ้นเคย เจ้ามังกรจึงหันหน้าไป

“จี้ ปากแกละหมดแล้ว”

น้ำเสียงราบเรียบคล้ายไม่แยแสเช่นทุกที่ดั่งขึ้นข้างหู มังกรเห็นแขนเสื้อที่ขีดปากให้ตน จากนั้นจึงมองใบหน้าของเคลอย่างเต็มตา

ราอนค่อยๆ หันหน้ากลับมาซ้ำๆ

เวเนียนหมดสติและล้มลงไปแล้ว เจ้ามังกรที่เห็นภาพนั้นก็พูดโพล่งออกมา

“ฉันจะดูต่อ”

“ได้ มาดูด้วยกัน”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ราอนก็พับหน้าลงกับฝ่ามือโต๊ะ เคลมองบีโครสพลางตบหลังมังกรที่หมอบลง อีกฝ่ายสบตากับตนและได้เห็นใบหน้าของเขาที่ยับย่น

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ทำไมถึงใช้โพชั่นตอนนี้น่ะ”

เคลจ้องมองพลางพยักพาดไปทางโพชั่นในมือของเจ้าตัว บิครอส จึงถามกลับอย่างไร้อารมณ์

“ต้องรักษาไม่ใช่หรือครับ”

“ไว้ค่อยใช้ตอนสภาพเลวกว่านี้”

แม้เวเนียนจะสลบไปแล้ว แต่แขนขายังชักกระตุกและส่งเสียงคราง อย่างเจ็บปวดทรมาน

ร่างกายของเขาโชกเลือดจนดูเหมือนผิวหนังเป็นสีแดงฉาน

บิครอสตรวจสอบเวเนียนอีกครั้งตามคำพูดของเคล แล้วพยักหน้า

“ยังละไม่พอสินะครับ เป็นคำสั่งที่ยอดเยี่ยมและเหมาะสมมากครับ”

เขาเก็บโพชั่นไว้ที่เดิมอีกครั้ง เคลถอนหายใจเมื่อเห็นภาพนั้นพลาง อุ้มราอนที่กำลังหมอบอยู่ขึ้นมากอด แต่แล้วก็ต้องหนัวยิ่งกว่าเดิม

หนัก...หนักมากเลย

ดูเหมือนว่าช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมาราอนจะมีขนาดตัวเท่าเดิม แต่ น้ำหนักกลับเพิ่มขึ้นอีกขึ้น แขนเคลสั้นเล็กลง แต่ก็ยังอึดเจ้ามังกรขึ้นมากอดไว้ จะให้ทิ้งมันเอาไว้แบบนี้ก็ใช่เรื่อง

เคลรู้สึกท้อแท้ของตนเริ่มเบียดขึ้น เขามองไปที่อกกับหง ทั้งสอง กระสับกระส่ายและป่วนเบี่ยนอยู่รอบตัวเขากับมังกรในอ้อมกอด ถึงจะผ่านไปเพียงชั่วครู่ แต่แขนเคลก็เริ่มชา เขาจึงรีบเอ่ยปาก

“พักก่อนเถอะ”

ไม่มีใครโต้แย้งคำพูดของเขา ทว่าบิครอสกลับเอ่ยถาม

“ถ้าหมอนี่ฟื้น กระผมควรทำอย่างไรดีครับ”

“ทำอย่างไรนะหรือ”

ราอนพูดต่อท้ายเคล

“ก็ทำต่อไปน่ะสิ”

“ตามนั้น”

“เข้าใจแล้วครับ”

เคลเคาะประตูทางเข้าห้องใต้ดิน จากนั้นประตูก็เปิดออกพร้อมเสียงดัง

ตึงเบา ๆ ชเวฮันยีนอยู่ตรงนั้นด้วยใบหน้าที่ผสมปนเปทั้งความโกรธแค้น และเศร้าหมอง เคล่อกคำสั่งเด็กหนุ่มที่มองตนสลับกับรอน

“ข้างในมีไวน์ขวดใหม่ ไปเอามาหน่อยสิ แล้วก็อย่าลืมแก้วด้วยล่ะ”

เคลรู้สึกวุ่นนี้ตนเองต้องดื่มเหล้า จากนั้นจึงมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ ด้านบนห้องใต้ดินพลางเอ่ยถามรอน

“แกโตขึ้นหรือเปล่า หนักกว่าคราวก่อนอีกนะ”

“มนุษย์อ่อนแอ แขนงายไม่มีแรงต่างหาก”

“เถียงกลับไม่ได้เลยแฮะ”

รอนที่กินอาหารมื้อใหญ่ตั้งแต่เช้าตรู่เงยหน้าขึ้น มันมองเห็นทิวทัศน์ นอกหน้าต่างคฤหาสน์ หมอกยามเช้าจางลงแล้ว รุ่งอรุณกำลังมาถึง

“เอาเถอะ โตขึ้นก็ดีแล้ว เติบโตมาอย่างดีเลย”

รอนชูก้นกับไหล่เคลหลังจากไต่ขึ้นอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น แขนของเขา สั้นเล็กน้อย ทว่ามันกลับแก้งทำเป็นไม่เห็น ซึ่งเคลเองก็เต็มใจแสร้งทำเป็น ไม่รู้เพื่อตามใจเจ้ามังกร

ตอนนี้เพิ่งจะลิ้มรสเอง เท่านั้นก็พอแล้วละ

ยามดึกในอีกสามวันต่อมา รอนบินขึ้นจากโต๊ะอาหารมาหยุดอยู่เบื้องหน้า เวเนียน

“แฮก ๆ”

เวเนียนหอบหายใจ ไม่กี่วันที่ผ่านมาใบหน้าของเขาละเหะจนดูไม่ได้ คนที่เคยส่งผ้าผืนและสูงศักดิ์ทั้งเอ่ยวิงวอนทั้งร้องไห้ ในตอนแรกเขา จ้องมองศัตรูด้วยความคาดหวังว่าจะมีคนมาช่วย แต่จากนั้นจิตใจและร่างกาย ก็เริ่มอ่อนล้าหลังจากเฝ้ามองรอนกินอาหารแต่ละมื้อโดยไม่รู้วันเวลา

“เวเนียน สเตน”

รอนหลุบตามองเวเนียนที่ใบหน้าแนบติดพื้นจนไม่อาจหันมองมันได้

นอกเหนือจากเวเนียนแล้ว รอนยังจำผู้ที่ทรمانตัวเองได้ การกำจัด พวกมันจะสำเร็จได้ด้วยแผนการของเคลในเร็ว ๆ นี้ รวมถึงมาร์ควิสสเตน ด้วยเช่นกัน แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่เคยลงมือทรمانรอนด้วยตัวเอง แต่ก็ก็เป็น

ผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมด ดังนั้นเขาจะต้องเผชิญกับชะตากรรมอันโหดร้ายในไม่ช้า

“ฉันจะไว้ชีวิตแก”

ดังนั้นราอนจึงคิดที่จะไว้ชีวิตเวเนียน

ตอนนี้เวเนียนตัวสั่นเทาและไม่กล้าแม้แต่จะมองมันด้วยซ้ำ เขาทั้งอ่อนแอ น่าสมเพช และน่ารังเกียจ กระทั่งจะเรียกว่ามนุษย์ก็ยังไม่รู้ลึกเสียเปล่า ราอนนึกถึงสิ่งที่เวเนียนเคยพูดกับตัวเอง

“เวลาที่มีเรื่องให้ฉันหงุดหงิด ถ้าได้เห็นเลือดมังกรสาดเลวตัวนั้นก็รู้สึกเจริญอาหารขึ้นมาเลยละ”

น้ำเสียงเรียบนิ่งและเยือกเย็นจับหัวใจดังเข้าสู่โสตประสาทของเวเนียน

“ดังนั้นไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่ฉันไม่ยอมกินอาหาร ฉันจะมาหาแก”

เช่นเดียวกับที่เวเนียนเคยทำ มังกรดำเองก็จะทำเช่นนั้น

ร่างกายของเวเนียนปลิ้นปล้อนสะท้านเมื่อได้ยินคำพูดของราอน หมอกสีแดงเข้มปกคลุมร่างกายของเขาอีกครั้ง เวเนียนตัวสั่นด้วยความหวาดหวั่น และพยายามฝืนประคองสติเอาไว้ขณะที่เห็นหมอกนั้นปรากฏขึ้นในทัศนวิสัย

“หมดสติไปแล้วสินะครับ”

ทว่าสุดท้ายเขาก็หมดสติไป บีครอสตรวจสอบเวเนียนที่สลบไสลแล้วมองไปที่เคล เมื่อเห็นอีกฝ่ายทำแบบนั้นเคลก็นึกชื่นชมอยู่ในใจ

สามวัน นั่นคือเวลาที่ชายหนุ่มปลุกฝังความน่าสะพรึงกลัวและความหวาดหวั่นให้กับเวเนียนผู้หยังยโส แน่หนอนว่าทั่วทั้งร่างของเขาได้รับบาดเจ็บ และบีครอสก็ได้มอบความสยดสยองให้แก่เวเนียนจนเจ้าตัวหมดสติเป็นระยะ

ไม่จำเป็นต้องใช้การทรมานทางจิตใจของเคจด้วยซ้ำ

ไม่จำเป็นต้องเรียกเคจมาหอรอก แน่หนอนว่ากระบวนการของบีครอสนั้นโหดร้ายมากจนทำให้บ่อยครั้งเคลก็ทนดูไม่ไหว แต่เนื่องจากเขาสัญญาไว้แล้วว่าจะดูก็เลยต้องดู

ชเวฮันเดินเข้ามายืนอยู่ข้างๆ เคลแล้วหลบตามองเวเนี่ยน

“ดูเหมือนตลอดสามวันที่ผ่านมา เขาคงรอว่าจะมีใครจากตระกูลมาร์ควิสมาช่วยไหม น่าเห็นใจนะครับ”

เหตุผลเดียวที่เวเนี่ยนประคองสติเอาไว้ได้ก็เพราะคาดหวังว่าทางตระกูลจะออกตามหาตน แม้ว่าเขาจะไม่ใช่นักสู้ที่เก่งกาจแต่ก็พอจะเป็นทางการ แต่การหายตัวไปของผู้สืบทอดนั้นก็เป็นเรื่องที่มาร์ควิสสแตนต้องให้ความสำคัญ

“พูดจริงหรือ”

“ไม่จริงครับ”

ชเวฮันส่ายศีรษะให้กับคำถามของเคล

“ผมคิดว่าควรทราบให้หนักกว่านี้ครับ แต่เพราะเป็นเรื่องของราออนผมเลยอดทนไว้ครับ”

“อืม”

“อย่างไรก็ตาม เขายังคงโอบกอดความหวังเล็กๆ ว่าตนเองจะรอดชีวิตไปได้แน่ครับ”

ชเวฮันก้มมองเวเนี่ยนด้วยสายตาอันยาก

มาร์ควิสสแตนกำลังออกตามหาเวเนี่ยนอย่างเต็มที่อีกฝ่ายคาดหวังด้วยความสามารถของเคจซึ่งเป็นเพื่อนกับบุตรชายคนโตอย่างเทย์เลอร์ จึงทำให้จับกุมลูกน้องเวเนี่ยนมาได้สองคน พวกมันเปิดเผยว่าเวเนี่ยนร่วมมือกับตลาดมืดในอาณาเขตสแตนและทำสิ่งผิดกฎหมายต่างๆ มากมาย พลเมืองในอาณาเขตล้วนตกตะลึงกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก เพราะพวกเขาคิดว่าถึงแม้ตระกูลมาร์ควิสสแตนจะชอบวางอำนาจบาตรใหญ่ แต่ก็ยังเป็นตระกูลขุนนางที่สมกับเป็นชนชั้นสูงมากที่สุด

ปัจจุบันมาร์ควิสสแตนกำลังออกตามหาเวเนี่ยนที่ทอดทิ้งลูกน้องซึ่งถูกเคจและพรรคพวกบุกโจมตีจนได้รับบาดเจ็บแล้วหนีไปเพียงลำพังแน่นอนว่าผู้ที่กำกับดูแลเรื่องนี้คือเทย์เลอร์ซึ่งมีหลักฐานที่เกี่ยวข้องอยู่ในมือ

เคลออกคำสั่งแก่บิครอสและชเวฮัน

“เตรียมตัวให้พร้อม”

บิครอสสวมถุงมือสีขาวคู่มือใหม่ เขาถือโพชั่นเอาไว้ในมือ อีกไม่นาน

เวเนียน สเตน จะถูกจับกุมในสภาพไร้รอยขีดข่วนที่ฐานลับในตรอกซึ่งเจ้าตัวเป็นคนจัดเตรียมไว้

ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่เขาจะได้สัมผัสกับความลึนหวั่นหลังจากรอดชีวิตมาได้

และการได้เฝ้ามองความลึนหวั่นนั้นเป็นสิทธิ์ที่ราอนสมควรได้รับ

“หรรหระเอาเรื่อง”

เคลพูดเช่นนั้นเสร็จก็ออกคำสั่งแก่ชเวฮัน

“วางเขabanแก้ไอตัวนั้น”

“ครับ”

ชเวฮันเหวี่ยงเวเนียนที่แบกมาลงบนเก้าอี้หนึ่งสุดหูลู เคลจ้องเด็กหนุ่มตาเขม็ง ชเวฮันจึงหลบเลี้ยวสายตาของเขาอย่างแนบเนียน

“ขอโทษครับ พอเห็นข้างในฐานลับผมก็ยิ่งโมโห”

ตอนนี้คณะเดินทางของเคลอยู่ที่ฐานลับซึ่งเวเนียนแอบเตรียมไว้ในตรอก ที่นี้เต็มไปด้วยความหรรหระและความพึงเพื่อ

เมื่อสองวันก่อนนักบวชผู้บ้าคลั่งแจ้งการมีอยู่ของสถานที่แห่งนี้ให้พวกเขาทราบ แม้ว่าเคลจะรับใช้เทพแห่งความตายจนกระทั่งถูกขับไล่แต่เธอก็ยังคงเป็นนักบวช ทั้งยังเชี่ยวชาญเรื่องคำสาปและการทรมานจิตใจ ดังนั้นจึงได้ข้อมูลจากลูกน้องของเวเนียนมาอย่างง่ายดาย

แน่นอนว่าความสามารถของเธอถูกใช้ภายใต้นามของเทพเจ้า ดังนั้นคำสาปจึงใช้ได้แค่ในส่วนที่เธอคิดว่าเป็นกรรมเท่านั้น และครั้งนี้เธอก็จะใช้คำสาปในนามของความยุติธรรมเช่นกัน

“ถึงอย่างนั้นก็น่าฟังอยู่ดี”

ในปัจจุบัน ไม่มีนักบวชของเทพแห่งความตายคนใดใช้คำสาปได้เก่งกว่าเธอ การที่เคลได้รับสมญานามว่า ‘การกลับมาของผู้ใช้ความตาย’ ซึ่งไม่เข้ากับการเป็นนักบวชจึงไม่ใช่สิ่งที่ได้รับมาอย่างไรเหตุผล

อืม ถึงจะมีผู้ใช้ความตายอยู่อีกคนก็เถอะ

เช่นเดียวกับโลกแฟนตาซีส่วนใหญ่ อาชีพที่ถูกมองว่าสูญหายไป

ในอดีตมักเป็นอาชีพที่ซ่อนเร้นอยู่ที่ไหนสักแห่ง ยกตัวอย่างเช่น คุณปู่ที่อาศัยอยู่ข้างบ้านตัวเอก แท้จริงแล้วเคยเป็นซอร์ตมาสเตอร์มาก่อน

นั่นคือเสน่ห์ของความสนุกและการหักมุมไม่ใช่หรือไง

โลกนี้ก็เหมือนกัน

การดำเนินเรื่องด้วยวิธีนี้นั้นปรากฏอยู่ในนิยายเรื่อง *กำเนิดวีรชน* บ่อยครั้งเลยทีเดียว

เคลจ้องมองไปยังเวเนียนที่หมดสติอยู่บนเก้าอี้ในสภาพยับเยินอย่างเจี๊ยบๆ

“ซเวฮัน ฉันเข้าใจความรู้สึกนาย แต่ถ้าสภาพของเขาเป็นแบบนี้ พวกเราจะลำบาก บีครอส”

“เฮ้อ ครับ”

บีครอสถอนหายใจเสียงยาวแล้วเดินไปหาเวเนียน เขาจัดทำให้อีกฝ่ายนั่งดีๆ รวมถึงจัดแต่งเสื้อผ้าหน้าผมให้เรียบร้อย สภาพของเวเนียนตอนนี้ไม่ว่าใครที่ได้เห็นก็คงคิดว่าชนชั้นสูงท่านนี้กินอิ่มนอนหลับอย่างสบายใจ และตื่นมาแต่งกายอย่างสง่างามตลอดช่วงสองสามวันที่ผ่านมา

แผ่นหลังของเวเนียนยังมีบาดแผลเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่อาจรักษาด้วยโพชั่นอยู่บ้าง แต่บาดแผลส่วนใหญ่บริเวณอื่นต่างได้รับการรักษาแล้ว โดยเฉพาะใบหน้า มือ และบริเวณที่มองเห็นได้ซึ่งไม่หลงเหลือร่องรอยบาดแผลใด ๆ อยู่เลย

“ถ้าฉันพวกเราขอตัวก่อนนะครับ”

“อืม”

บีครอสพาซเวฮันลอบออกไปทางประตูหลังของฐานลับ เคลเดินไปหาเรือนที่ขุดตัวอยู่ตรงมุมห้องมาตั้งแต่เมื่อครู่

“เริ่มกันเลยไหม”

“เข้าใจแล้ว มนุษย์”

เคลเองก็นั่งยองๆ อยู่ข้างราวน

“พวกแกก็มาด้วยสิ”

เมี้ยวววว!

อนและฮวงมาหมอบลงข้างๆ เขา เมื่อแน่ใจว่าทุกคนชุมนุมอยู่ตรงมุม
เรียบร้อยแล้วเคลจึงมองไปยังราอน จากนั้นพลังมานาสีดำก็พวยพุ่งออกมา
จากอุ้งเท้าหน้าของเจ้ามังกรดำ

ถึงเวลาชมละครฉากสำคัญแล้ว

พีบบบบ

เกิดเสียงขึ้นเบาๆ พร้อมกับร่างของเคลที่ค่อยๆ เลื่อนหาย ในไม่ช้า
ก็ไม่อาจมองเห็นพวกเขาในฐานะลับแห่งนี้ได้อีกต่อไป

“อะ...อือออ”

หลังจากนั้นไม่นานเสียงครวญครางของคนที่ตั้งขึ้นในฐานะลับ
ซึ่งก็คือเวเนียนนั่นเอง เขาขมวดคิ้วมุ่นราวกับกำลังฝันร้าย

“เฮือก!”

เขาสุดหายใจเข้าลึกๆ และลืมตาขึ้น ก่อนจะจ้องมองภาพเบื้องหน้า
ด้วยความงุนงง ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ อยู่ไม่กี่ครั้งก็เริ่มรับรู้ถึงภาพ
ที่ปรากฏสู่สายตา

“หะ...ที่นี่...”

เวเนียนตะลึงด้วยตัวเองด้วยความตื่นตระหนก มีเสียงออกมาแล้ว
ไม่สิ มีคำพูดออกจากปากเขาจริงๆ เวเนียนลูบคลำตามลำคอของตนและ
ตระหนักได้ว่าไม่มีอะไรอยู่อีกต่อไป จากนั้นจึงรีบสำรวจร่างกายตัวเอง
ทั้งแขนและมือไม่มีเลือดหรือบาดแผล นอกจากนี้บนเสื้อผ้าอันหรูหรา
ก็ไม่มีเลือดเปื้อนอยู่เลยแม้แต่หยด

ไม่รู้สิเจ็บเลย

“...ผิวนั้นหรือ”

ตอนนี้เขาไม่อาจแยกแยะได้เลยว่าที่แห่งนี้หรือห้องใต้ดินกันแน่
ที่เป็นความฝัน ชายหนุ่มจำได้อย่างชัดเจนว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในห้องใต้ดินนั้น
เลวร้ายและน่าสยดสยองมากเพียงใด ทว่าเขากลับรู้สึกว่ามันไม่ใช่ความจริง
ด้วยเหตุนี้เวเนียนจึงค่อยๆ ยื่นมือออกไป

เขาลูบคลำไปบนโต๊ะหนังสือของตนเองในฐานะลับ ลัมผัสที่ย่อมเป็น
ความจริงแน่นอน

ใช่แล้ว ที่นี่คือความจริง

ใบหน้าของเวเนียนเริ่มบิดเบี้ยว

ผันไปงั้นเหรอ

ความจริงแล้วเขาไม่ได้ถูกลักพาตัวขณะเดินทางมายังฐานลับตอนเช้ามืด แต่กลายเป็นว่าพอมาถึงที่นี้ก็เผลอหลับจนผันเป็นตุเป็นตะหรือเปล่าละ

“หิ”

มุมปากของเวเนียนยกขึ้น อารมณ์มากมายหมุนวนอยู่ในดวงตาของเขาต่างจากใบหน้าที่บิดเบี้ยว

“ใช่ มันคือความฝัน”

ใช่แล้ว มันต้องเป็นแบบนั้น แม้ว่าตอนนี้ความรู้สึกยามแล้และคมมืดเหือนผ่านร่างกายจะยังปกคลุมไปทั่วร่าง แม้ว่าจะรู้สึกเหมือนเวตาเย็นชาของผู้ทรมานและสายตาของไอ้มังกรตัวนั้นยังอยู่ที่ไหนสักแห่ง และถึงแม้จะยังคงหวาดกลัวและหัวนวิตกอยู่ก็ตาม

ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นเพียงความฝัน ไม่อย่างนั้นจะอธิบายสถานการณ์ตอนนี้ได้อย่างไร

“หิ ะ...”

เวเนียนยกสองมือกุมลำคอ ความรู้สึกโง่ใจโอบล้อมทั่วร่างกายทว่าในชั่วขณะนั้นเอง

เมี้ยวววว

“เฮือก”

ไหล่ของเวเนียนสั่นหัม เคลซึ่งอยู่ภายใต้อุปกรณ์เวทล่องหนจ้องมองเวเนียนอย่างเย็นชา ก่อนจะลูบหัวหงอีกครั้ง และมันก็ส่งเสียงร้องอันน่าขนลุกจับชั่วคราวใจออกมาอีกหน

เมี้ยวววว

ใบหน้าของเวเนียนซีดเผือด ปลายนิ้วสั่นระริก ความทรงจำหนึ่งพลันผุดขึ้นในหัว

“ฉันจะไว้ชีวิตแก”

“ดังนั้นไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่ฉันไม่ยอมกินอาหาร ฉันจะมาหาแก”

ปลายนิ้วของเวเนียนที่จับโต๊ะทำงานและที่วางแขนอยู่นั้นขาวซีด

“อะ...บ้าเอ๊ย...”

เมื่อชายหนุ่มก้มมองเบื้องล่างทั้งร่างกายที่สั่นระริก

ซู่ววว

หมอกสีแดงเข้มค่อย ๆ คืบคลานจากใต้เท้าของเขาราวกับงู ใบหน้า
เวเนียนเหยเกเหมือนเด็กน้อยที่ใกล้จะร้องไห้

“อะ...ไอ้มังกรสารเลว!”

เขาสะบัดเท้าตัวเองอย่างแรง ถึงอย่างนั้นหมอกก็ไม่หายไปไหน
ทั้งยังลอยสูงขึ้นเรื่อย ๆ เวเนียนรู้สึกเหมือนจะสติหลุด แต่ชั่วขณะนั้น
ก็ตระหนักได้ถึงความจริงข้อหนึ่ง

มันแตกต่างจากครั้งก่อน

ครั้งนี้เขาขยับร่างกายได้แล้ว เวเนียนเงยหน้าขึ้นและกวาดตามอง
ฐานลับก่อนจะหยุดอยู่ที่ประตูทางเข้าออก

เคล็ดนาฬิกาทันทีที่เวเนียนเห็นประตูของฐานลับ หากريبอีกสักหน่อย
ก็คงได้เห็นฉากอันสมบูรณ์แบบราวกับภาพวาด เขาจึงลुบไปตามหลังของอน

ซู่ววว

หมอกใต้ขึ้นมาตามขาเวเนียนเร็วกว่าเดิมเล็กน้อย

เมื่อยวว

ขณะเดียวกันเสียงร้องของแมวก็ดังขึ้น

ขาทั้งสองข้างของเวเนียนสั่นระริกก่อนจะริบลุกลงจากเก้าอี้

โครม!

เก้าอี้ล้มไปด้านหลังจนเกิดเสียงดังสนั่น ทว่าเวเนียนกลับวิ่งไปยัง
ประตูฐานลับอย่างลนลานโดยไม่สนใจมันแม้แต่นิด ใบหน้าของเขาคล้าย
คนเสียสติเพราะความหวาดกลัว การแสดงออกสวนทางกับทรงผมและ
เสื้อผ้าอันหรูหราตามฉบับชนชั้นสูงอย่างสิ้นเชิง

“อะ...เร็ว...”

เวเนียนจับลูกบิดประตูด้วยมือที่สั่นเทา

แกร๊ก

ตอนนั้นเองที่เสียงหมนลูกบิดประตูดังมาจากด้านนอก

พวกลูกน้องนั่นแหละ

ในหัวของเวเนียนรู้สึกโล่งใจที่ไม่ต้องเผชิญกับสถานการณ์อันน่าพร่ำพรingsนี้เพียงลำพังอีกต่อไป คนที่เปิดประตูจากด้านนอกตอนนี้ต้องเป็นลูกน้องทั้งสองคนที่อยู่ด้วยกันตอนช่วงรุ่งสางอย่างแน่นอน

คนที่อยู่ด้านนอกตีประตูเปิด ด้วยเหตุนี้เวเนียนจึงไม่จำเป็นต้องออกแรงเองและสามารถเผชิญหน้ากับคนที่อยู่อีกฝั่งของประตูได้อย่างง่ายดาย
แอ็ดดดด

ประตูค่อยๆ เปิดออก เวเนียนมัวแต่สนใจแสงไฟที่ลอดผ่านช่องประตูเข้ามาที่ละน้อยจนไม่ทันสังเกตว่าหมอกที่ปกคลุมขาของตนนั้นหายไปอย่างไร้ร่องรอย

จากนั้นประตูก็เปิดกว้าง

“ในที่สุดก็เจอตัวสักที”

และคนที่เวเนียนพบกลับเป็นเทย์เลอร์ พี่ชายที่ตนเป็นคนทำให้การ
“...เอ๊ะ”

เวเนียนก้าวถอยหลัง ด้านหลังของเทย์เลอร์คือทางเดินที่ทอดลงมายังฐานลับ บริเวณนั้นมีคนอยู่มากมาย ทั้งยอดฝีมือในตระกูลมาร์ควิสสแตนและคนของเทย์เลอร์เอง

“นะ...นี่มันอะไรกัน”

เทย์เลอร์มองหน้าเวเนียนพลาถสำรวจดูให้แน่ใจว่าไม่พบบาดแผลภายนอกใดๆ มีเพียงใบหน้าที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวเท่านั้น

เทย์เลอร์มองผ่านไหล่เวเนียนเข้าไปในฐานลับ ที่นั่นไม่มีใครอยู่เลย แต่เขารู้ว่าเคลอยู่ข้างใน เพราะตนก็เคยยึดอุปกรณ์เวทล่องหนจากอีกฝ่ายมาใช้เช่นกัน ดังนั้นจึงยิ่งมั่นใจว่าเคลจะต้องอยู่ในนั้นแน่นอน

“นะ...นี่ก็คือความผันเหมือนกันแหละ”

เวเนียนพึมพำอย่างเหม่อลอยจนลืมก้าวถอยหลัง เทย์เลอร์จึงมองน้องชายที่ตนชิงชิงก่อนจะตอบคำถามนั้น

“ดูเหมือนนายจะฝันร้ายมานานเลยสินะ”

เขาหันหลังแล้วออกคำสั่งแก้อัศวินของมาร์ควิส

“จับกุมเขาซะ”

ฝนร้ายของเวเนียนได้เริ่มขึ้นแล้ว ไม่เพียงถูกปลดจากตำแหน่งผู้สืบทอดไปตลอดกาล แต่เขายังต้องรับโทษจากการทำผิดกฎหมายอีกหลายประการ อีกทั้งยังต้องรองรับโทษจากสมาชิกในตระกูลมาร์ควิสสเตนที่กำลังเดือดดาลเพราะสถานะที่ตกต่ำลง

“...นะ...นี่เป็นฝีมือของมังกร ทั้งหมดมังกรเป็น...”

แม้เวเนียนจะพึมพำอยู่ด้านหลัง แต่เทย์เลอร์ก็เลือกที่จะเมินเฉย เขามุ่งความสนใจไปที่เสียงกระซิบอันแผ่วเบาของเคจผู้เป็นสหาย

“คำนี้”

คำนี้เทย์เลอร์จะได้ไปพบผู้มีพระคุณหลังจากที่ไม่ได้พบกันมานาน

“ท่านลอร์ดครับ ให้เราค้นฐานลับตอนนี้เลยไหมครับ”

เทย์เลอร์ส่ายหน้าให้กับคำถามของอัศวิน

“สิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้คือการพาตัวเวเนียนไปที่ปราสาทอย่างเงียบเชียบ ด้านนอกมีชาวบ้านอยู่มาก”

“การพาตัวไปลับๆ แบบนั้นจะไม่ยุ่งยากหรอกครับ”

พลเมืองในอาณาเขตมารวมตัวกันอยู่ข้างหน้าฐานลับ สถานการณ์ดังกล่าวทำให้คนในตระกูลมาร์ควิสและเหล่าอัศวินต่างตื่นตระหนก

อย่างไรก็ตาม เรื่องทั้งหมดล้วนเป็นเพราะโอเดสกระจายข่าวลือตามคำสั่งของเคล เทย์เลอร์เองก็รู้เรื่องนี้เช่นกัน ชายหนุ่มป้อนหน้าทำเป็นคิดหนัก ตอนนี้เขาก็รู้จักแสดงละครบ้างแล้ว

“นั่นมันก็จริง...เอาเถอะ ยังไงก็ต้องเคลื่อนไหวให้เงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราไม่อาจทำให้ตระกูลสเตนตกต่ำไปมากกว่านี้แล้ว”

“รับทราบครับ!”

อัศวินตอบพร้อมสีหน้าหนักแน่น

“เอาไว้ค่อยบุกโจมตีฐานลับอื่นๆ และจับกุมพวกมันทีหลัง ส่วนตอนนี้ก็ส่งอัศวินและทหารบางส่วนมาเฝ้าทางเข้าที่นี่แล้วกัน”

“ครับ”

หลังจากสร้างสถานการณ์ให้เคลสามารถหลบหนีได้สะดวกขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อย เทย์เลอร์ก็หันหลังให้ทางเข้าฐานลับ ตอนนี้เขาต้องไปที่ปราสาท แล้วตัดแขนขาของเวเนียนกับมาร์ควิสออกทีละข้าง

อัศวินสองสามคนอยู่เฝ้าฐานลับที่ดูว่างเปล่า ส่วนที่เหลือก็ออกไปจับตัวลูกน้องเวเนียนที่ฐานลับอื่นนอกเหนือจากที่นี่

“ยืนเฝ้าดีๆ ลี”

“ยังงี้ก็ไม่มีคนอยู่แล้ว หลายวันมานี้เราไม่ได้พักกันเลยนะ ไม่ต้องจริงจังนักหรอกน่า”

“ไม่ได้นะ”

“ไม่รู้จักผ่อนปรนเอาซะเลย แ่กันไม่ให้ใครเข้ามาก็พอแล้วไม่ใช่หรือไง”

อัศวินสองนายพูดคุยกันเบาๆ เพื่อไม่ให้เหล่าทหารได้ยิน ช่วงขณะนั้นมีสายลมพัดผ่านด้านหลังของทั้งคู่ไป ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครใส่ใจ แม้การมีลมพัดจากในฐานทัพใต้ดินจะดูไม่สมเหตุสมผล แต่พวกเขาก็มองไม่เห็นอะไรที่ผิดปกติ

เคลคือต้นเหตุที่แท้จริงของลมสายนั้น เขาก้าวขึ้นรถม้าที่เตรียมไว้ไม่ไกลจากฐานลับมากนัก รานซึ่งตามมาด้านหลังคลายเวทล่องหนให้คณะเดินทางยกเว้นตัวมันเอง

“ออกเดินทางเลยไหมครับ”

“อืม”

โอเดสค่อยๆ ปิดประตुरถม้าตามคำอนุญาตของเคล ก่อนจะไปประจำตำแหน่งสารถิ หลังจากนั้นไม่นานรถม้าก็เคลื่อนตัวอย่างช้าๆ และมุ่งหน้าไปยังคฤหาสน์ เคลเอนหลังพิงเบาะในรถม้า สัมผัสของหนังนุ่มๆ นั้นพานให้ร่างกายรู้สึกผ่อนคลาย

ชายหนุ่มหลับตาลงและสบตากับรานที่เพ่งคลายเวทล่องหนพร้อมวางคางเกยตักตน เจ้ามังกรพลันฉีกยิ้มกว้างแล้วเอ่ยปาก

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก ฉันเป็นมังกรผู้ยิ่งใหญ่!”

“ใช่แล้ว นรกของพวกเราเพิ่งจะเริ่มขึ้นเท่านั้น”

“ถูกต้อง!”

เคลบอกแก่คณะเดินทาง

“วันนี้พวกเราพากันของร่อยด้วยกันแล้วพักผ่อนให้เต็มที่เถอะ”

ทว่าเคลกลับทำไม่ได้อย่างที่พูด เขาจำต้องแยกตัวออกมาจากกลุ่มและเฟลิดเฟลินไปกับมือค้าเพียงลำพัง

“คงจะมีเวลาว่างแล้วสินะครับ”

“ได้มาเจอลอร์ดเคลทั้งที ยังไงผมก็ต้องมาให้ได้ครับ”

เทย์เลอร์ บุตรชายคนโตของมาร์ควิสสแตนและเคล นักบวชผู้บ้าคลั่งทั้งสองมาพบเคลพร้อมนำขวดเหล้าและแก้วมาด้วย เนื่องจากพวกเขาไปในตอนดึกแล้ว เคลถึงเพิ่งได้ดื่มด่ำกับอาหารค่ำและเหล้าเออปานี้

“ถ้าไม่มาวันนี้ ดูเหมือนว่าต่อจากนี้ผมอาจจะยุ่งมากขึ้นนะครับ”

“นั่นสินะครับ”

เขาพยักหน้าเห็นด้วยกับเทย์เลอร์แล้วมองไปที่เคล เธอแยมั้มก่อนจะยกขวดเหล้าขึ้น

เคลดื่มเหล้าที่รินไว้เต็มแก้วรวดเดียวโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแม้แต่นิด

“คนส่วนใหญ่ที่ลอร์ดเคลพูดถึงคือคนของเวเนียนและคนที่ดูจะมีความเกี่ยวข้องกันสินะครับ”

“อย่างนั้นเองหรือครับ”

เทย์เลอร์ไม่อาจมองเคลได้อย่างสบายใจนัก อีกฝ่ายเป็นคนมอบข้อมูลเกี่ยวกับฐานลับของเวเนียนและบุคคลที่เกี่ยวข้อง แค่อข้อมูลเหล่านั้นก็ทำให้เขาประหลาดใจแล้ว ทว่ากลับยังมีความจริงที่น่าตกตะลึงยิ่งกว่านั้น

“ในบรรดาพวกเรามีคนของท่านพ่อยู่ด้วยครับ”

“...เรื่องนั้นผมไม่รู้มาก่อนเลย”

เคลมองเทย์เลอร์ด้วยสีหน้าประหลาดใจอย่างยิ่งยวด แต่แน่นอนว่านี่ย่อมเป็นการแสดง

เวเนียนเลี้ยงมังกรดำตามคำสั่งของมาร์ควิสสแตน ด้วยเหตุนี้ในบรรดาคนที่เฝ้าถ้ำมังกรย่อมต้องมีคนของมาร์ควิสอยู่ด้วย อีกทั้งบางคนยังมีส่วน

เกี่ยวข้องกับเรื่องสกปรกที่เวเนียนกระทำเช่นกัน

คนเหล่านั้นจะได้รับโทษสถานเบาเป็นการใช้แรงงานและโทษสถานหนักคือการประหารชีวิต เนื่องจากอาณาเขตของมาร์ควิสสเปนมีกฎที่โหดเหี้ยมที่สุดและตัวของมาร์ควิสเองก็ต้องการให้พวกเขาหายไปจากโลกนี้เพื่อที่ตนจะได้หลุดพ้นจากเรื่องนี้ให้มากที่สุด

“...จะเชื่อที่พูดก็แล้วกันครับ”

เทย์เลอร์ตอบเคลเซ่นนั้นคล้ายให้คำมั่น จากนั้นขวิดเหล่าปรากฏขึ้นระหว่างพวกเขาทั้งสอง

“ก่อนอื่นมาจัดการเหล่าขวิดนี้ให้เกลี้ยงดีไหมคะ”

“เอาสิ มาตีมันกัน”

“ก็ดีครับ”

ทั้งสามผลัดกันรินเหล้าใส่แก้วของกันและกันกระทั่งหมดขวด เมื่อขวดเหล้าว่างเปล่าก็ถึงเวลาที่เทย์เลอร์กับเคลจะต้องกลับไปสะสางงานอีกครั้ง

“จะออกเดินทางพรุ่งนี้ใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“ได้ยินมาว่าจะมุ่งหน้าสู่เมืองหลวงผ่านเส้นทางสายตะวันตก ที่นั่นคือจุดหมายปลายทางของลอร์ดเคลใช่ไหมครับ”

เทย์เลอร์เห็นรอยยิ้มที่เคลมอบให้แทนคำตอบ ดังนั้นเขาจึงไม่คิดถามต่อและทำเพียงแสดงความมุ่งมั่นของตนออกมา

“ทั้งเรื่องครั้งนี้และเรื่องครั้งก่อน ผมจะหาทางตอบแทนคุณในคราวหน้าให้ได้ครับ”

“ผมจะตั้งตารอแล้วกัน”

“ครับ ตั้งตารอได้เลย”

เมื่อเห็นสายตาที่ใสกระจ่างของเทย์เลอร์ยามบอกให้ตนตั้งตารอเคลก็นึกถึงความสัมพันธ์ทางอำนาจใหม่ในภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือขึ้นมา เทย์เลอร์และโอเดส มีคนมากความสามารถมากมายที่เขาจะใช้ประโยชน์ได้ในอนาคตอันใกล้

เข้าตัววันรุ่งขึ้น

หลังจากเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว เคลก็ส่งกระจกเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนออกจากห้องนอน ชายหนุ่มมองเงาราวนที่สะท้อนในกระจกแล้วเอ่ยถาม

“แก้วเวทมนตร์ขององค์ชทายาทแล้วใช่ไหม”

“ก็รู้แล้วนะลิ มนุษย์ เพราะฉันยิ่งใหญ่ที่สุด”

เงาของเคลที่สะท้อนอยู่ในกระจกเผยรอยยิ้มออกมา

คดอโยบา

ชั่วอำนาจของตระกูลสเทनเกิดการเปลี่ยนมือ
เป็นโอกาสที่ที่ราอุนะได้แก้แค้นให้สมใจ ในทางกลับกัน
องค์กรทายาทอัลเบลนั้นกำลังตกที่นั่งลำบาก เพราะชาติกำเนิดของเขาคือ
ความลับระดับสูงสุด หากถูกเปิดเผยขึ้นมาแม้แต่ศีรษะก็อาจรักษาไว้ไม่ได้
และคนเดียวที่เขาวางใจจะมอบภารกิจให้ก็มีแต่ **เคล เอนิกุส** เท่านั้น

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8290-7

9 786161 882907

495 บาท